

for dem, man ønsker fra anden Side. En Mindretalsregering maa altid være forbedret paa at maatte give Afkald paa det bedste for at faa det næstbedste, at maatte tage det mindre i Stedet for det større, som man havde tilstræbt. Og nu er det sikkert, at den samlede Besparelse, Regeringens Forslag gik ud paa, de 28 Mill. Kr., ingenlunde var for meget. Det bliver et meget føleligt Hak i de Besparelser, som Statskassen har saa haardt Brug for, at der her er gaaet mellem 7 og 8 Mill. Kr. fra. Det vil føles meget haardt for Muligheden for at skaffe Lettelser i Skattebyrden.

Men det blev os paa et ret tidligt Tidspunkt klart, at vort Forslag ikke kunde gennemføres overfor Tjenestemændenes kompakte Modstand. Og mod Forsørgertilægget stod 3 Partier her i Folketinget med en lige saa kompakt Modstand. De vilde ikke acceptere dette Princip, saaledes som det var foreslaaet af Regeringen, og det blev os ogsaa meget tidligt klart, at intet af de tre øvrige Partier vilde gaa saa langt med Hensyn til Besparelser som af Regeringen foreslaaet.

Der har under Forhandlingerne her i Dag været nævnt et konservativt Forslag, som var Genstand for Forhandling med konservative Rigsdagsmænd. Jeg skal om dette Forslag sige, at det ved jo alle, at om end Regeringen erkendte, at det kunde være et Forhandlingsgrundlag, var Regeringen ikke villig til at acceptere dette Forslag. Jeg tror ikke, jeg har sagt noget derom ved Forhandlingerne med Tjenestemændene, men det var jo en offentlig Hemmelighed, at Forhandlingerne var gaaet saa nogenlunde i Staa, idet vi ikke kunde acceptere det fra konservativ Side foreliggende Forslag i den Skikkelse, hvori det forelaa.

Man sagde da gentagne Gange til os fra konservativ Side: Se at komme til Forhandling med Tjenestemændene selv, det vil nok lette Afgørelsen, og disse konservative Udtalelser stemte jo saare godt med vort eget Ønske. Det havde imidlertid sin store Vanskelighed at komme til en saadan Forhandling, thi den i Forhandlingsreglerne fastsatte Form for Forhandling med Tjenestemændene var fyldestgjort, og den var strandet, idet ingen af Tjenestemandorganisationerne vilde gaa os et væsentligt Skridt i Møde. Jeg udtalte Gang paa Gang, om man ikke vilde forsøge at stille Modforslag, som dog i nogen Maade kunde imødekomme den Trang, der var til Besparelser, som kunde naa noget op i hvert Fald mod det, Regeringen havde foresat sig. Men det sagde man nej til.

Under disse Forhold maatte Regeringen afvente, at Tjenestemandorganisationerne skulde vise Villighed og Tilbøjelighed til Forhandling, og det var netop det, de gjorde. Det var ikke Regeringen, der henvendte sig til disse Tjenestemandorganisationer og ikke til andre. Derfor maa jeg ganske afvise det, det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen udtalte om, at Regeringen skulde have vist sig illoyal mod Tjenestemandorganisationerne. Regeringen har paa den i Forhandlingsreglerne foreskrevne Maade forhandlet med Tjenestemandorganisationerne. Denne Forhandling blev afsluttet ved Tjenestemandorganisationernes totale Afvisning. Derefter skete der, som sagt, en Henvendelse fra nogle Tjenestemandorganisationer, og Regeringen greb med Glæde denne Haand, idet ogsaa Regeringen havde den Opfattelse, som jeg udtalte ogsaa til det konservative Parti, at dette var den bedste Vej, der kunde gaas, og at der ad den Vej snarest kunde opnaas en Forstaaelse.

Regeringen gik til denne Forhandling med den Overbevisning, at den ved denne Forhandling med Tjenestemændene maatte strække sig til de yderste Grænser af, hvad den overhovedet maatte mene var forsvarligt, netop fordi Regeringen ansaa en Overenskomst med saa mange Tjenestemandorganisationer som muligt for at betyde i sig selv en meget stor principiel Fordel og, jeg kan tilføje, ogsaa saglig Fordel, en Fordel, som vilde være i Stand til at øve Virkning ogsaa i Fremtiden. Derfor er der ingen Tvivl om, at Regeringen under Forhandlingen med de Tjenestemandorganisationer, som ønskede at forhandle om disse Spørgsmaal med os, har strakt sig til den yderste Grænse af, hvad den kunde gaa til, og det er ogsaa derfor, jeg maa sige nej til Ønsker om nu paa dette Tidspunkt at pille det ene Stykke fra efter det andet med Hensyn til, hvad man dér blev enig om. Vi anser det ikke for forsvarligt finansielt at gaa længere, end vi er gaaet.

Man har talt om, hvilken Værdi denne Overenskomst havde, hvad det nu egentlig er, som Tjenestemændene kan bygge paa her. Dette Spørgsmaal blev ogsaa rejst under Forhandlingerne med de fire Tjenestemandorganisationer, og jeg gav dem da følgende Svar, som jeg ønsker at gentage her: Det er de Herrer bekendt, at Regeringen ikke mener at kunne slutte Overenskomster med Faktorer udenfor Rigsdagen — altsaa heller ikke med Tjenestemandorganisationerne —, som skal have nogen bindende Virkning for Lovgivningsmagten i det hele, for Rigsdagen, og heller ikke for